

[Stensballe.]

gennem Arbejdsløshedskasserne holder op, da træder Kommunehjælpen i Kraft. Derfor er det ogsaa ganske misvisende, saaledes som der agiteres. Jeg ser, at der i Gaar endogsaa under den højtærede Statsminister Førerskab er vedtaget en Resolution om, at Landstinget har „afvist et rimeligt Krav om Hjælp til vore arbejdsløse Kammerater“. Det rimelige Krav, som blev fremsat fra Regeringens Side i en Periode med større Arbejdsløshed, end der har været de to sidste Aar, blev opfyldt i 1933. Det, der mangler, og det, der har manglet i den Tid, der er gaaet siden, er Regeringens Evne og Vilje til navnlig at skaffe Landbrugserhvervet saadanne Vilkaar, at det kan blive i Stand til i højere Grad at beholde Arbejdskraften ude paa Landet, end Tilfældet i den senere Tid har været. Thi der kan ikke bydes paa de Vilkaar paa Landet, som der bydes i Byerne med de gunstigere Erhvervsvilkaar, som de sidste Aars Lovgivning har skabt inden for Byerne. Det, der burde og skulde gøres fra Regeringens Side, var derfor at lette Vilkaarene for Landbrugserhvervet, saa at i hvert Fald de Folk kunde komme i Arbejde, som Landbruget siger det kan anvende.

Under de Forhandlinger, der har været ført i Efteraaret og i forrige Samling om de forskellige Lovforslag, som har været fremsat, dels angaaende Ændringer af midlertidig eller stykkevis Art i Arbejdsløshedsloven, dels angaaende Arbejde til langvarigt arbejdsløse, har vi krævet at faa en samlet Overvejelse af Ændringer i Arbejdsløshedsloven, og det er nu omtrent 3 Maaneder siden, at den højtærede Socialminister stillede i Udsigt, at et saadant Revisionsforslag vilde fremkomme. Saa vidt jeg har kunnet efterforske, udtalte den højtærede Socialminister dette i Folketinget allerede i første Halvdel af December Maaned og i Landstinget i Midten af December Maaned. Han har endvidere udtalt det under en Forhandling i Landstingsudvalget angaaende Forslaget om Nødhjælpsarbejder for flere Uger siden og under det foreliggende Lovforslags Behandling i Folketinget. Men Ministeren har endnu ikke forelagt dette Revisionsforslag, som Landstingsudvalget stadig har ventet paa, og som der fra alle Partiers Side i Udvalget har været erklæret Redebonhed til at forhandle om med det Formaal at naa til et positivt Resultat. Naa, det maa jo være stærkere Kræfter end dem, Ministeren er i Besiddelse af, der har modsat sig et saadant Lovforslags Fremsettelse nu i snart 3 Maaneder. Hvem der

har Skylden, skal jeg ikke udtale mig om, men man kan i hvert Fald ikke lægge Skyld paa Flertalspartierne i Landstinget for, at vi ikke er kommet videre, naar vi hele Tiden har været villige til at gaa ind i Forhandlinger, men ikke har kunnet faa Anledning dertil.

Det Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord, er da ogsaa et rent agitatorisk Forslag, som det fremgik af de Udtalelser, jeg fremkom med, da jeg begyndte at tale. Men hvorledes ligger da Forslaget rent sagligt set? Hvis man læser Betænkningen fra Folketingsudvalget omhyggeligt igennem og læser de Forhandlinger, som er ført i Folketinget, kan man konstatere — det er slaaet fast uimodsagt i Folketinget —, at Arbejdsløsheden i 1935, ogsaa i Efteraaret, gennemsnitlig har været betydelig mindre end Aaret forud, og endvidere at det Antal Medlemmer, der har været afskaaret fra at faa Understøttelse i Henhold til 10 Maaneders Bestemmelsen i Arbejdsløshedsloven, har været nedadgaaende fra Januar 1934 til Udgangen af Oktober 1935; sammenligner man Antallet ved Udgangen af Oktober Kvartal 1934 med Antallet ved Udgangen af Oktober Kvartal 1935, ser man, at det rundt regnet er faldet med 33 pCt., nemlig fra 21 400 til ca. 14 700. Men samtidig med, at dette Fald har fundet Sted, rejses paa ny Kravet om, at Staten skal give et yderligere Bidrag til de Folk, der ikke kan faa Understøttelse, fordi de falder for 10 Maaneders Bestemmelsen, og det uagtet Kasserne har Dispensationsbestemmelsen; de kan faa Dispensation, og de har, saa vidt jeg ved, altid faaet den, naar de har bedt om det. Derigennem har de jo kunnet skaffe de arbejdsløse den Understøttelse, som dette Lovforslag tilsigter at skaffe dem paa anden Maade.

Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, hvad jeg ogsaa gjorde, da vi havde Sagen til Behandling sidst, at Kasserne nu ligger inde med en Formue — eller gjorde det i Foraaret, og den er vel snarest steget siden — paa ca. 63 Mill. Kr., en Formue, der er skabt ved de meget rundelige Bidrag, som Staten og Kommunerne har ydet, siden Arbejdsløshedsloven af 1932 traadte i Kraft. Af denne Formue kan Kasserne, naar de har opnaaet den fornødne Dispensation, betale Understøttelser til dem, der har opbrugt Hjælpen i Henhold til 10 Maaneders Bestemmelsen. Derfor er det Kasserne, som de arbejdsløse maa henvende sig til. Rigsdagen har bragt Loven i Orden, Loven hjemler Kasserne Ret til dette.

Hvad angaar den anden Kategori af